

РЕШЕНИЕ

№ 3700

гр. София, 08.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 14.05.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева
Адриан Янев**

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разглежда дело номер **3579** по описа за **2021** година докладвано от съдия Адриан Янев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно процесуалния кодекс във връзка с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба Главна дирекция „Гражданска въздухоплавателна администрация“ към Министерство на транспорта, информационните технологии и съобщенията (ГД „Г.“) срещу Решение от 17.02.2021г. по н.а.х.д. №7362/2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 111-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) №45-07-7 от 29.05.2020г. издадено от главния директор на ГД „Г.“, с което на основание чл. 143, ал. 3, т.3 от Закона за гражданското въздухоплаване (З.) на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000 лева, за извършено нарушение на чл. 14, т.1 от Регламент (ЕО) №300/2008 на Европейския парламент и на Съвета относно общите правила, в областта на сигурността на гражданското въздухоплаване и за отмяна на Регламент (ЕО) №2320/2002; т.1.2.1.1, 1.2.1.2, 1.2.2.1, 1.2.2.2 в) и 1.2.2.4, §2 от Регламент за изпълнение (ЕС) №2015/1998 от 05.11.2015г. за установяване на подробни мерки за прилагането на общите основни стандарти за сигурност във въздухоплаването и чл.16л, ал. 1, ал.5, т.7 от З., транспонирани в т.01.1.3.3.1 а) и з), т.7, 1.2.1.1, 1.2.1.2, 1.2.2.1, 1.2.2.2 и 1.2.2.4, §2 от Националната програма за сигурност в гражданското въздухоплаване, съответно в т. 1.2.1, 1.2.2, 5.2 от Летищната програма

за сигурност на [фирма].

Наведените касационни основания са за нарушение на материалния закон - чл. 348, ал.1, т.1 от Наказателнопроцесуалния кодекс /НПК/, вр.чл.63, ал.1, изр. 2-ро ЗАНН. Счита за неправилен изводът на въззивна инстанция, че при съставяне на АУАН е допуснато нарушение на разпоредбата на чл. 40, ал. 4 от ЗАНН, тъй като свидетелите подписали АУАН са участвали в проверките през февруари и декември 2019г. и непосредствено са възприели, описаните в АУАН и НП факти и обстоятелства. Не се споделя и извода за допуснато нарушение на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН, като е посочено че ЗАНН допуска това, когато а налице достатъчно писмени доказателства. Отделно от това сочи, че на АУАН и НО са връчени лично на нарушителя и са подписани без възражения и такива не са постъпили в законоустановения срок. Предвид това, счита че правото на защита на нарушителя не е нарушено, тъй като той е разполагал с необходимите процесуални възможности да оспорва. На последно място излага, че не всеки от шестте случая на пропуск в летищната сигурност касае осъществен отделен състав на административно нарушение, тъй като проверката на нивото и изпълнение на мерките за сигурност включва повеждане на системни установявания, при поредица инспекции. В тази връзка сочи, че при формиране на извода на административнонаказващия орган, че е налице нарушение на изискванията за сигурност, е била спазена установената процедура. Заявява искане за отмяна на решението на СРС и потвърждаване на отмененото с него наказателното постановление. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение за две инстанции.

Ответникът [фирма], чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на подадената касационна жалба. Подробни съображения излага в представените по делото писмени бележки. Моли решението на СРС да бъде потвърдено. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен съд - София-град, XXIII – ти касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл. 211, ал. 1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Административнонаказателната отговорност на касатора, с оглед приетите от първоинстанционния съд за установени факти, е била ангажирана за това, че в периода 05.12.2019г. - 11.12.2019г. екип на ГД „Г.“, съгласно годишен план за мониторинг, одобрен от главен директор на ГД „Г.“, предприел инспекция по авиационна сигурност на [фирма], относно нивото на изпълнение на мерките за сигурност. За целта на 05.12.2019 г., 06.12.2019 г., 09.12.2019 г. и 11.12.2019г. инспектиращият екип извършил 8 (осем) броя скрити теста за контрол на достъпа до зона страна въздух и критична част на зоната с ограничен достъп на летище С., както и 2 (два) скрита теста до зоната за обработка на проверен за сигурност регистриран багаж, определена като критична част на зоната с ограничен достъп.

Основен елемент при скритите тестове бил носене на видно място на постоянни пропуски от инспектиралите, които били с невалидни или липсващи реквизити. При

проведените скрити тестове било установено, че при 6 (шест) теста, невалидните или липсващи реквизити и а пропускате, не били установени от служителите по сигурността, при извършения контрол на достъпа. Прието е, че с описаните действия, а именно, че лица, носещи невалидни пропуски са допуснати до зона страна въздух, критична част на зоната с ограничен достъп и зоната за обработка на проверен за сигурност регистриран багаж на летището, дружеството е извършило нарушение, тъй като не е изпълнява изискванията на разпоредбите на чл. 14, т. 1 от Регламент (ЕО) № 300/2008 на Европейския парламент и на Съвета относно общите правила в областта на сигурността на гражданското въздухоплаване и за отмяна на Регламент (ЕО) № 2320/2002; т.т. 1.2.1.1, 1.2.1.2, 1.2.2.1, 1.2.2.2 в) и 1.2.2.4, параграф 2 от Регламент за изпълнение (ЕС) № 2015/1998 от 5 ноември 2015 за установяване на подробни мерки за прилагането на общите основни стандарти за сигурност във въздухоплаването и чл. 16л, ал. 1, ал. 5, т. 7 от Закона за гражданското въздухоплаване, които изисквания са транспонирани в т.т. 01.1.3.3.1 а) и з) т. 7, 1.2.1.1, 1.2.1.2, 1.2.2.1, 1.2.2.2 и 1.2.2.4, параграф 2 от Националната програма за сигурност в гражданското въздухоплаване, съответно в т.т. 1.2.1, 1.2.2, 5.2 от Летищната програма за сигурност на [фирма]. В тази връзка срещу дружеството бил съставен акт за установяване на административно нарушение бл. № 45-06-3/27.01.2020 година.

Въз основа на така съставения акт за установяване на административно нарушение е издадено процесното наказателно постановление № 45-07-7 от 29.05.2020 година, с което главния директор на ГД „Г.“ е наложил на [фирма] имуществена санкция в размер на 2000 /две хиляди/ лева на осн. чл. чл. 143, ал. 3, т. 3 от Закона за гражданското въздухоплаване.

От правна страна СРС е приел, че НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл. 47, ал. 2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен АУАН. Въпреки това е отменил, НП, като е изложил мотиви, че при издаване на АУАН и НП са били допуснати съществени процесуални нарушения. На първо място е посочено, че в нарушение на чл. 40, ал. 4 от ЗАНН свидетелите не са присъствали на съставена на АУАН, тъй като подписването на акта е извършено на 24.01.2020г. Прието е и че в нарушение на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН АУАН е съставен в отсъствие на нарушителя, без да са налице доказателства, че същия е бил надлежно поканен и не се е явил. На следващо място е посочено, че всеки от шестте случая, при който е констатиран пропуск на летищната сигурност, осъществява отделен състав на административно нарушение, обосноваващ отделна санкция.

Решението е правилно като краен резултат, но по различни от посочените съображения:

Спор между страните по фактите не съществува и същите правилно, след анализ на събраните по делото доказателства са установени от първоинстанционния съд. Неправилни са изводите на първоинстанционния съд за допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в нарушаване на нормата на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН, както и че са останали недоказани предпоставките за прилагане на чл. 40, ал. 2 от ЗАНН, тъй като АУАН не е бил съставен в присъствието на представител на дружеството нарушител, като в тази връзка е и направения от първоинстанционния съд извод, че нарушителят не е бил поканен да се яви за съставянето на АУАН.

Не е налице и твърдяното нарушение на чл. 40, ал. 1 ЗАНН - според нея актът за установяване на административното нарушение се съставя в присъствието на нарушителя и свидетелите, които са присъствали при извършване или установяване

на нарушението. Посочената разпоредба гарантира и обезпечава правото на защита на лицето, спрямо което е образувано административнонаказателно производство, в това число правото да се запознае със съдържанието на АУАН, да направи възражения и да даде обяснения към момента на съставяне на АУАН, да поиска събирането и/или да представи доказателства и писмени възражения по реда на чл. 44, ал. 1 от ЗАНН. Действително в случая нарушителят не е присъствал на съставяне на АУАН и от доказателствата по делото се установява, че последният не е бил поканен, но това не е пречило нарушителя да упражни правото си на защита, включително е имал възможност да поиска разпит на служителите, присъствали на проверката като свидетели пред районния съд. В този смисъл, касационният съд приема, че същият е имал възможност да упражни правото си на защита пред съда, поради което съставянето на АУАН в отсъствието на нарушителя, в случая не представлява съществено процесуално нарушение.

Не се споделят и мотивите на СРС за допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в обстоятелството, че свидетелите подписали АУАН не са присъствали при съставянето му. Както бе посочено, нормата на чл. 40, ал. 1 ЗАНН предвижда, че актът за установяване на административното нарушение се съставя в присъствието на свидетелите, които са присъствали при извършване или установяване на нарушението. В конкретния случай актът е съставен на 23.01.2020 г., а свидетелите са го подписали на 24.01.2020г., т.е. с един ден закъснение. Това обаче не представлява нарушение, още по - малко съществено, а напротив гарантира в допълнителна степен обективността на процеса по съставяне на АУАН, доколкото в конкретния случай се установи, че АУАН е подписан от свидетели, които са били при установяване на нарушението, а именно присъствали на проверките, т.е. не е допуснато нарушение на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН. Освен това нарушителят е подписал АУАН, без да възрази нито при връчване на АУАН, нито в законоустановения срок относно това обстоятелство. Отделно от това събраните в съдебната фаза на производството показания и приложените по преписката писмени доказателства са единни, взаимно се допълват, безпротиворечиви са и позволяват на съда да формира категорични изводи по фактите, което води до извод, че нарушението на чл. 40, ал. 1 ЗАНН не би следвало да се третира като съществено.

Настоящият съдебен състав намира, че при фактическото описание на нарушението в НП е непълно. В случая нарушението е описано по следния начин: „инспектиращият екип извършил 8 (осем) броя скрити теста за контрол на достъпа до зона страна въздух и критична част на зоната с ограничен достъп на летище С., както и 2 (два) скрита теста до зоната за обработка на проверен за сигурност регистриран багаж, определена като критична част на зоната с ограничен достъп. При проведените скрити тестове било установено, че при 6 (шест) теста, невалидните или липсващи реквизити на пропуските, не били установени от служителите по сигурността, при извършения контрол на достъпа. С описаните действия, а именно, че лица, носещи невалидни пропуски са допуснати до зона страна въздух, критична част на зоната с ограничен достъп и зоната за обработка на проверен за сигурност регистриран багаж на летището, дружеството е извършило нарушение.

При така направеното в АУАН и НП описание не се установява, на коя дата са извършени скритите тестове, в коя зона от летището са били проведени, служители от кой отдел са реагирали на неправомерния достъп до конкретната зона, кои са липсващите реквизити на пропуските, използвани от проверяващия екип - все

обстоятелства, относими към предмета на вмененото нарушение и подробно посочени в Доклад за проведена инспекция на авиационната сигурност, в периода 18.02-25.02.2019г. С оглед горното касационният съд намира, че при издаването на НП е допуснато нарушение по чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, което е основание за отмяната му.

В случая, обстоятелствата, съдържащи се в акта и НП, не се явяват достатъчни за обосноваване на административно-наказателната отговорност на [фирма]. От друга страна, описаната в наказателното постановление фактическа обстановка следва да бъде ясна и непротиворечива, както и да съдържа всички предвидени формални реквизити в нормата на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Най - сетне, описанието на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, следва да се съдържат както в акта за установяване на нарушението, така и в наказателното постановление и е недопустимо препращането към други документи или извеждане на тези обстоятелства по друг начин.

Посочените нарушения са довели до невъзможност да се индивидуализира нарушението по време и място, което съществено ограничава и правото на защита на [фирма]. Предвид характера им същите са абсолютна процесуална предпоставка за отмяна на атакуваното НП.

В случая обжалваното наказателно постановление не отговаря на изискванията на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН относно индивидуализацията на административното нарушение, описано в него, доколкото административно-наказващият орган не е посочил конкретната дата или период от време на извършеното административно нарушение, както и обстоятелствата, при които е извършено. В обстоятелствената част на процесното наказателно постановление административният орган е посочил само датата на извършените проверки, както и обстоятелството, че невалидните или липсващи реквизити на пропуските, не били установени от служителите по сигурността, при извършения контрол на достъпа.

Неспазването от страна на административно-наказващия орган на изискването на цитираната норма от ЗАНН в издаденото наказателно постановление да бъде посочено описание на нарушението (дата и място) и обстоятелствата, при които е извършено административното нарушение, води до ограничаване правото на защита на жалбоподателя, а също така прави невъзможно и упражняването на съдебен контрол за законосъобразност на обжалваното наказателното постановление, доколкото районният съд в производството по обжалване на наказателните постановления по реда на чл. 59 - чл. 63 от ЗАНН следва да установява съществуването или несъществуването на описаното в наказателното постановление административно нарушение и съответно съпоставянето на фактически установеното действие или бездействие на жалбоподателя със съответната законова норма, регламентираща същото като административно нарушение. Като установяването в хода на съдебното производство на съществуването или несъществуването на описаното в наказателното постановление административно нарушение, предпоставя индивидуализацията на съответното административно нарушение съобразно всички изисквания на чл. 57 от ЗАНН.

Докато законът в чл. 53, ал. 2 от ЗАНН дава възможност на административно-наказващия орган да издаде наказателно постановление, макар в акта за установяване на административно нарушение да е допусната нередовност, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението,

самоличността на нарушителя и неговата вина, то това положение не се отнася до издаваното наказателно постановление, при което административно-наказващият орган следва да спази всички изисквания на нормите на ЗАНН, включително и на чл. 57, ал. 1, т. 5, като неспазването на това изискване води до незаконосъобразност на наказателното постановление и същото следва да бъде отменено само на това процесуално основание, както законосъобразно е заключил и първоинстанционният съд.

В обхвата на проверката по чл. 218, ал.2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН съдът намира решението за валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В отсъствието на отменителни основания по чл.348, т.1, т.1 -2 НПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, касационната жалба следва да се отхвърли, като оспореното с нея решение бъде оставено в сила съгласно чл. 221, ал.2, пр.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН.

Предвид изхода на спора, предмет делото и на основание чл.143, ал.4 от АПК, вр. чл.78, ал.8 от ГПК, вр.чл.63, ал.3 ЗАНН, правото на разноси е възникнало за ответника. То е своевременно упражнено, като до приключване на устните състезания по делото е поискано присъждането им /чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК/. Процесуалното представителство на ответника е осъществено от юрисконсулт, чието възнаграждение съдът определя в размер на 120 лева-чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ, във връзка с чл.27е от Наредба за заплащането на правната помощ, субсидиарно приложими на основание препращащата норма чл. 144 от АПК и ТР № 3/13.05.2010 г. по т.д. № 5/2009 на ВАС.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2, предл.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр. второ ЗАНН, Административен съд София-град, XXIII касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 17.02.2021г., постановено по НАХД №7362/2020г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 111-ти състав.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Гражданска въздухоплавателна администрация“ да заплати на [фирма] сумата в размер на 120 /сто и двадесет/ лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

Председател:

Членове:

1.

2.